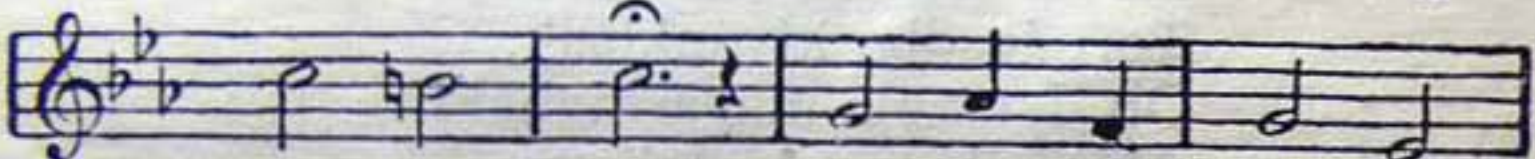

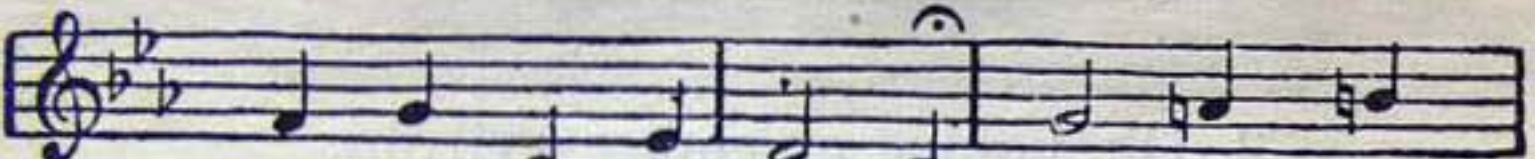
Te ben-ned biz-lunk e - le - i - től fog - va,

U - ram. lé - ged tar - tot-lunk haj-

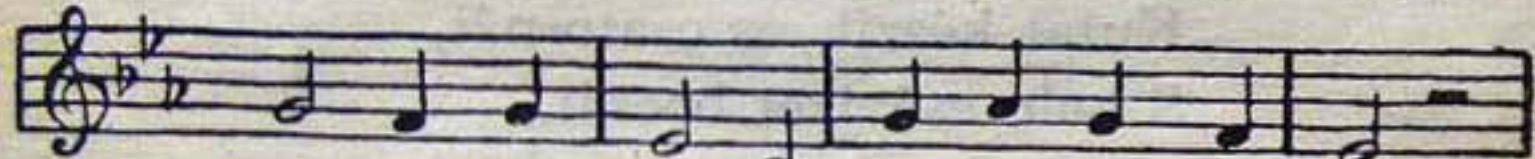
lé - kunk - nak; Mi - kor még sem - mi

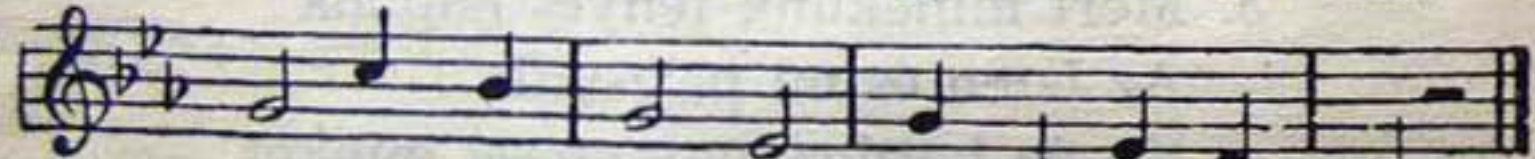
he-gyek nem vol - te - nek, Hogy még sem

ég. sem föld nem volt for - mál - va.

Te vol-tál es te vagy e - rős Is - ten.

És te meg-ma-radsz min-den i - dő - ben.

2. Az embernek meg kell, Uram, halni,
Mert azt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lettetek!
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmúlása
És egy éjjelnek átvirrasztása.

3. Haragod miatt napjaink letűnnek,
Esztendeink, mint a beszéd, elszállnak,
Gyorsan enyészünk, mint a múló árnyak,
Határinál a hetven-nyolevan évnek,
Elkísér addig munka, fájdalom,
S ott vár reánk a síri nyugalom.

4. Taníts meg minket, oh, Uram, szolgálid,
Hogy múló voltát tudván a napoknak,
Bölcs szívvel éljünk, míg mind-mind lefutnak.
Haragoddal is ne sujtolj sokáig,
Sőt javaiddal mindennap betölts
És jóvoltidból vig énekre költs.

(Szeneci Molnár Albert, átírva)

200.

Dallama: 134. Krisztus feltámadása igazságunkra

(C. ZSOLTAR)

1. Az Úrnak mindnyájan hálát adjatok.
Énekkal, örömszengéssel néki szolgáljatok.
2. Jertek sátorához szívvel-lélekkel,
Színe elé járuljunk mind kellemes zengéssel.
3. Áldjátok, mondjátok: az Úr az Isten,
Mi teremtőnk, mi megtartónk, áldott az Úristen!
(XVI. sz.) (Bogáti F. M.)

201.

(C. ZSOLTAR)

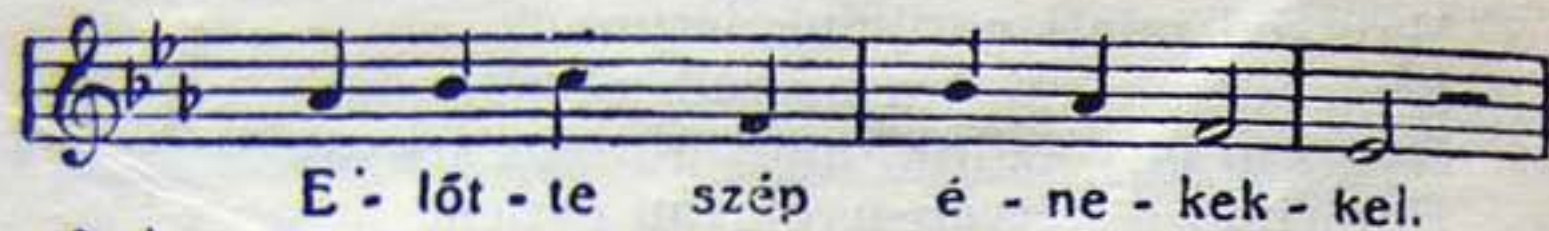
D. Bourgois

E föl-dön ti min-den né-pek!

Az Úr Is - tent di - csér - je - tek.

E - lőt - te szép é - ne - kek - kel.

Szol - gál - ja - tok vig ö - röm - mel.

2. Mert egyedül ő az Isten, Ő teremtett minket
bölcsen,
Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hívei.
3. Ő kapuin menjete be, Hálát adván szívetekbe'.
Jertek, menjünk tornácába, Teljes szívöl őt
imádva.
4. Megáll az Űr igazsága, Mindörökké tart jósága,
Kegyessége el nem fogyhat, míg e világ
mindétig tart.
(Szenzi Molnár Albert, átírva)

202.

(CV. ZSOLTÁR)

Dagues P.

Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek.

I - mád - koz - za - tok szent ne - vé - nek :

Hir - des - sé - tek di - csé - re - lét,
És min - den jó - té - te - mé - nyét.

A nép e - lőtt be - szél - jé - tek

Nagy cso - dá - it, me - lye - ket tett.

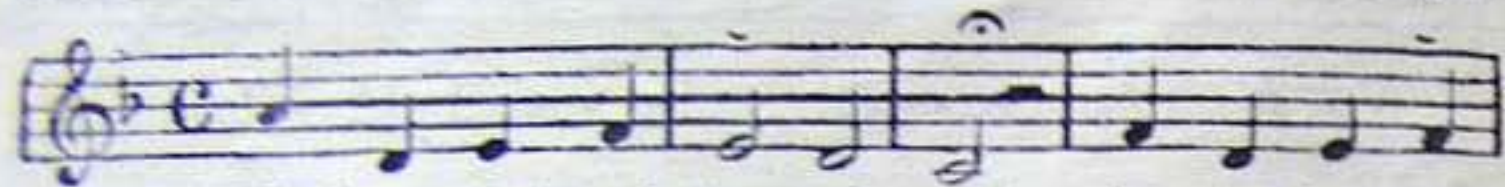
2. Neki vígan énekeljete, Csuda - dolgait hirdesséte,
Szent nevét magasztaljátok,
Kik csak öneki szolgáltok,
Örüljön a ti szívetek,
Nagy jóvöltát hirdesséte.
3. Atyáinkat is az Űr védte,
A jókat mindig ő segélte.
Harcban a baj ha ránk szakadt,
Az Űr mindig velünk maradt.
Csak őhozzá hívek legyünk,
Örökké megtart Istenünk.
(Szenzi Molnár Albert, átírva)

203.

Dallama: 55. Hozzád jöttünk, Uram

(CXXIII. ZSOLTÁR)

1. Búmba két szememet az égre emeltem,
Mennybéli erős Űr, te székedre néztem.
2. Bizunk mi csak benned, szemünk csak rád vetjük,
Míg mihozzánk nem térsz, rólad el nem vesszük.
(Bogáti F. M., XVI. század)

1. Te-hoz-zád tel-jes szív-ből ki-ál-tok szün-

te-len. E si-ral-mas mély-ség-ből.

Hall-gass meg, Is-le-nem, Nyisd meg te fü-

le-i-del. • Mi-dön té-ged hív-lak;

Te-kintsd meg én ü-gye-mel,

Mert ré-gen ó-hajl-lak.

2. Bűnös vagyok, de biztat bocsánattal hitem,
Vigasztaló igéddel bűmat megenyhítem.
Oh, mert ha bűneinket tekintve bánysz velünk,
Nem lesz ki itt megállhat előtted, Istenünk.
3. Irgalmas és kegyelmes nagy Istenem, jövel.
Oh, szólj, lelkem reád néz minden reményivel.
Úgy vár beteg szívem, mint a felkelő napot,
Mert egyetlen szavaddal, tudom, megnyugtatód.
(Szeneci Molnár Albert, átírva)

Bű-ne-im-nek mély ör-vé-nyé-ben ü-lök.

Vét-ke-im hab-ja közt majd el-me-rü-lök.

Bo-csá-na-ért, U-ram, hoz zád ké-szü-lök.

2. Halld meg, Uram, keserves zokogásom,
Bűs szívemből ömlő siránkozásom,
Vedd füledbe és értsd meg kiáltásom.
3. Hogyha, Uram, minden bűnért megfizetsz,
Hogyha semmit a vétékben nem engedsz,
Uram, vajon leszen-é, akit éltetsz?
4. Én Istenem, csak tebenned remélek,
Bűneimtől szabadíts meg engemet
S kegyelmedért mindörökre tisztellek.

(Tordai J.)

1. Szívemben, Uram,
Hogyha előtted
Magamat elhittem,
Ha kevélykedtem,
Ha merő nyakkal,
Feszés szemmel néztem, | 2. Lelkem ha eltelt,
Ha szemöldököm
Szokatlan felhúztam,
Ha erőm felett
Nagyobbra néztem,
Magam mutogattam. |
|--|--|

3. Ami Istené,
Nagy bátorsággal
Ha magamra vettem,
Ha nagy ördögi
Mesterkedéssel
Hírt-nevet kerestem,

4. Zabolán magam
Ha nem viseltem,
Meg nem mértéklettem

Kívánságimat
Ha meg nem szegtem,
Szelíden nem éltem:

5. Am, Uram, büntess,
Semmit se kímélj,
Csakis arra kérlek,
Megjobbulásom
Szomjúhozását
Tőlem sose vond meg.

(Bogáti F. M.)

207.

(CXXXVI. ZSOLTÁR)

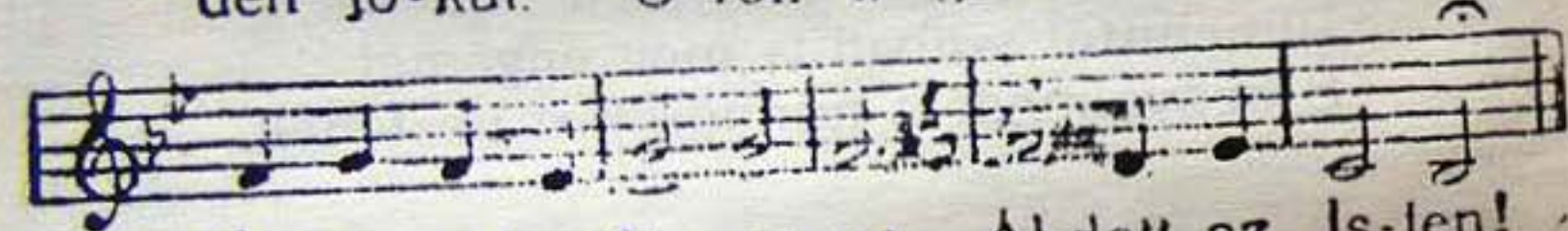
Régi egyházi ének

1. Di-csér-je-lek az U-rat. Merl ő ad min-

den jó-kat. Ö-rok ir-gal-mat mu-tat

és Ke-gyel-mé-be jut-tat. Al-dott az Is-len!

2. A mindenek Istenét, Ki a föld minden népét
Bírja mint örökségét, Dicsérjétek szent nevét.
Aldott az Isten!

3. Sokszori inségünkből, Veszélytől, ellenségtől
S minden szükségeinkből Megmentett jókedvé-
ből.

Aldott az Isten!

4. A mennybéli nagy Istent, Az Urat, aki mindent
Életünkre teremtett, Imádjátok, mert ő szent,
Aldott az Isten!

(Tordai J.)

208.

Dallama: 188. Haragodnak nagy voltában

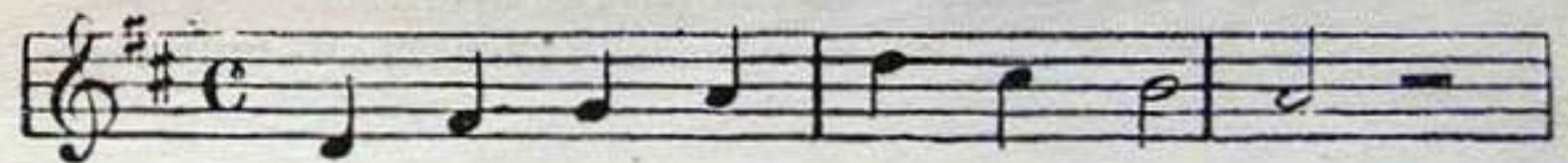
1. Én Istenem, szánalommal,
Irgalommal
Tekints inkább engemet;
S akit megtör már a bánat,
A bocsánat
Váltsa meg már lelkemet!

2. Uram, tőlem ne légy távol,
Régen várom
Én a te kegyelmedet;
Oh, én édes reménységem,
Segítségem,
Jövel, tarts meg engemet!

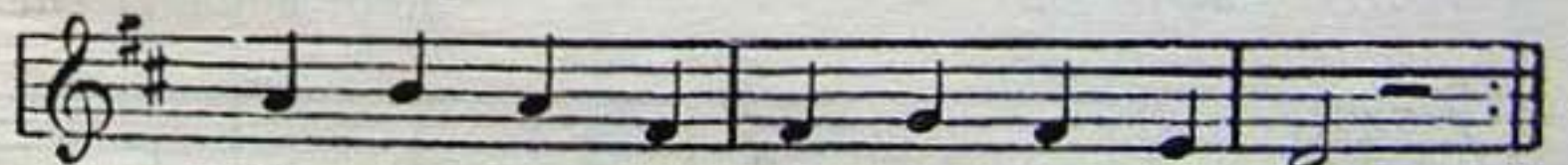
209.

(CXXXVIII. ZSOLTÁR)

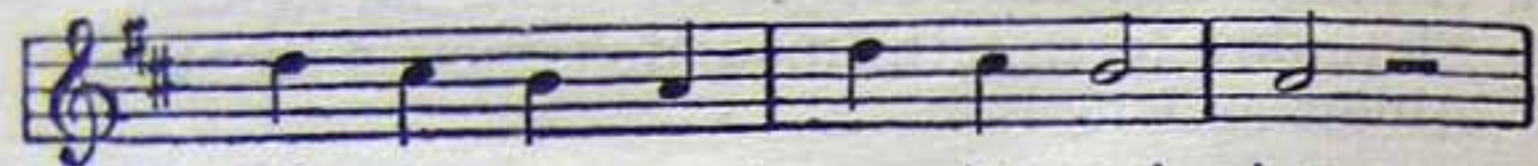
D. Bourgeois

Di-csér lé-ged tel-jes szi-vem,
Ma-gasz-ta-ló é-ne-kek-ben,

Én Is-le-nem, hir-de-lem ne-ved.
di-cső-it-lek. U-ram, lé-ge-det.

És a le szent egy - há - zad - ban

I - mád - koz - ván, ne - ved tisz - te - lem,

Ál - dá - sod - ra én kész va - gyok

S há - lát a - dok né - ked Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged,
Mert megteszed, amit megmondasz.
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, Uram, dicsérnek,
Mert ismerik igazságát,
Tisztaságát te szent igédnek.

(Szeneci Molnár Albert)

210.

(CXLIII. ZSOLTÁR)

Régi egyházi ének

I - gaz lá - tó szent Úr Is - ten.

Halld meg az én szóm, Raj - tam sze - gé - nyen.

Ki - nek nincs sem - mi jóm, Kö - nyö - rülj Úr

Is - ten. Mert én csak ben - ned bi - zom.

2. Ne szállj perbe, Atyám, velem, szegény szolgál - dal,

Ne mutasd kezed kemény haragoddal,
Mert ha igazat véssz, ki élhet jóvöltoddal?

3. Bizodalommal könyörgök, Uram, hozzám láss,
Bágyadt lelkemre szálljon vigasztalás,
Ne rejtse el színedet, rajtam nem segíthet más.

(XVII. sz.)

(Tordai J.)

211.

(CXLVI. ZSOLTÁR)

Ald - jad, én lel - kem, az U - rat,
Az Is - ten - nek a - dok há - lát.

Hir - des - sed di - cse - re tél
Va - la - mig en gem él tet.

Én az Úr - nak é nek lek.

mind - ad - dig. mig - len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatok, kiben segítség nin-
csen,
Mihelyt lelke kimegyen, mindjárt hamuvá
leszen.

3. Minden dolga és szándéka elvész azon nap vele,
Boldog, akinek oltalma a szeretet Istene,
Akinek mindenekben reménysége az Isten.

4. A hitetleneket megrontja, ösvényöket elvesztve,
De megáll az ő országa most és minden időbe,
Oh, Sion, a te Urad mindörökké megmarad.

(Szenczi Molnár Albert)

212.

Dallama: 118. Adj már csendességet

(CXXXIII. ZSOLTAR)

1. Jó az egyességben, a szép békeességben
együtt élni.
Az egyes szív hiszen, mindent jóra viszen,
Nem hagy félni.

2. Öröm és vigasság, kedves szép nyájasság
a békeesség.
Nem juttat bánathoz, gyönyörúséget hoz
Az egyesség.

(XVII. sz.)

(Tordai J.)

IX. Alkalmi énekek

213.

Luther Márton

E - rős vá - runk né - künk az Is - ten

És pa - í - zsunk el - len - ség el - len.

Meg - sza - ba - dit ve - sze - del - mek - től,

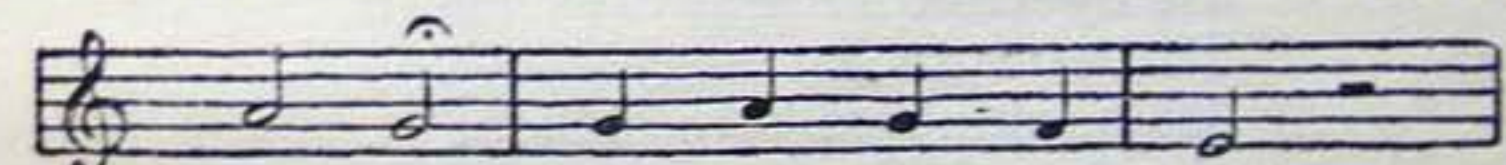
Me - lyek ránk jön - nek min - den - fe - lől.

A mi ré - gi el - len - sé - günk.

Tá - madt el - le - nünk E - rő - vel, fegy -

ver - rel És csa - lárd - ság - gal,

És min - den nagy ha - tal - mas - ság - gal.

2. Megáll az Istennek igéje,
És nem állhat senki ellene.
Az egy Isten a mi Istenünk,
Nem hagy el: szent lelke van velünk.
Testünk, ha majd porrá bomlik
S szerteszét foszlik
Minden hírünk, nevünk,
Kincsünk életünk:
Megmarad az Úr ott is velünk.

(XVI. sz.)

(Sztárai Mihály)

214.

Dallama: 213. *Erős várunk*

1. Áldott az Úr, a mi Istenünk,
Őt imádja kicsiny seregünk,
Mert hatalma és dicsősége
Kiterjed a nagy mindenségre,
Minden áldás tőle száll ránk,
Ő édes Atyánk,
Jó és balsors között,
Élet-halálban
Bizodalmunk csakis benne van.
2. Egy Istenünk, egy édes hazánk,
Áldd meg ezt a földet, jó Atyánk!
Itt nyertük a szent örökséget:
Hirdetni az „istenegységet“,
Itt hazánkban, bérc ölében,
A nép szívében
Vert gyökeret hitünk.
Szent e föld nekünk.
Oh, áldd meg hazánk, jó Istenünk.

(N. L.)

215.

Dallama: 47. *Szeret, imád*

1. Szent örömrzésre gyúl, Isten, e ház népe,
Emlékünkbe felvonul múlt időknek képe.
Ami benne szép és jó, lelked fényírása,
Ami bús, az oktató: bölcs kezed vonása.
2. Szent családdá avatál népeid sorából,
Fiúságra kihozál szolgálat házából,
Lobogónknak jelszava volt a hitszabadság,
Szellemünknek főjava a tisztább igazság.
3. Isten, egy igaz való, oszthatatlan egység,
Nincs hozzá több hasonló imádandó felség,
Mint örök tűz élt szívünk mélyében az eszme
S hogy vallhatjuk, ez hitünk drágán nyert
győzelme.
4. Im egünkről foszlik szét a nagy átok súlya,
Mely testvérek életét sorvasztólag dülja,
Hitkülönbség akiket egymástól elzára,
Eggyé fúzi szívünket szeretet varázsa.

(Krizsa J.)

216.

Dallama: 41. *Örök bíró*

1. Egy Istenünk, atyáink Atyja,
Ki annyi háborgás között
Megtartál, míg szélverte roncsa
Hajónknak végre kikötött:
Hajónak, napba néző mersznek,
Szent tűznek, mellyel Isten vert meg,
Oh, végzetek nagy Istene,
Mi célja volt? Uram, mi volt célod vele?

2. Emelt fővel, merészen, bátran
 Hogy hirdettek a Dávidok,
 A megtagadt mester nyomában
 Lángot küldtél, nem olthatót,
 Azért-e csak, hogy rendületlen
 Hittel vallhassuk: Egy az Isten,
 Csak egy ... s imánk könnyárba fúlt ...
 Uram, szent kincs, fájó öröm nekünk a múlt.
3. Oh, jó Atyánk, atyáink Atyja,
 Elásva a kincs nem hevert,
 De bár utód utódnak adja,
 Balsorsunk, jaj, itt is betelt:
 Már nem hevít. Átok van rajta?
 Vagy csak mi volnánk, büszke fajta,
 Könnyelműségünkben vakok,
 Múltunkat (jaj, oh, meg ne hallj) megtagadók?!
4. Oh, jó Atyánk, atyáink Atyja,
 Bús aggodalmunk jól tudod.
 Ne hagyd, Uram, hogy megtagadja
 Apját, múltját a korcs utód.
 Oh, tégy csodát, lobbantsd ki lelked,
 Uram, lelkünk nincs, azt adj, lelket,
 A múlton csüngő nemzedék
 Találja meg, szeresse meg Egy Istenét!

(P. M.)

217.

Dallama: 190. *No minden népek*

1. Világot bíró	Számot ad híven,
Mennyei bíró,	Mert szíveinkben
Egy örök Isten,	Ülsz törvényszéket,
Akinek itt lenn	Ítélszéket,
Mindenki minden	Egy örök Isten,
Gondolatáról	Hallgass meg minket.

2. Fojtogat minket
 Égni nem égő,
 Égni nem értő,
 Titkon emésztő
 Bús tüzek üszke,
 Fekete füstje.
 Könny azt nem oltja,
 Csak belefojtja,
 Ott marad üszkös
 Fekete foltja,
 Keserű vádak.
 (Uram, irgalmazz!)
3. (Uram, irgalmazz!
 Uram, irgalmazz!)
 Uram, a lelkünk
 Megülte, fojtja.
 Egy örök Isten,
 Te, ki a szívben
 Ülsz törvényszéket:
 (Uram, irgalmazz!
 Uram, irgalmazz!)
 Fájdalmunk büszkén,
 Add, rád találjon
 S ott is csak áldjon.

(P. M.)

218.

Dallama: 237. *Dicséret, dicsőség*

1. Dicsőséges Isten;
 Kit magasztal menny, föld, tenger,
 Imád hív érzetben
 Minden felség, angyal s ember.
 A magasság s mélység határi,
 Ezer napok égő sugári
 Dicsőséged ragyogják ki.
2. Nincs több örök Isten
 A mindenség nagy frigyében,
 Csak te véghetetlen,
 Teremtményid hív körében,
 Kik téged Istennek hirdetnek,
 Neked naponként hálát zengnek
 S kegyelmedből életet nyernek.

219.

Dallama: 195. *Dicsérünk téged, Isten*

1. Jöjjetek keresztények!
Minden rendű hív népek!
Hozzatok áldozatot,
Szent s buzgó indulatot,
Mondjátok az Istennek:
Legyen áldás nevének!
2. Oh, áldások Istene!
Éltünk java s mindene!
Jóságod s hatalmad nagy,
Mindenekben áldott vagy,
Áldott vagy az egekben,
Áldott a természetben!

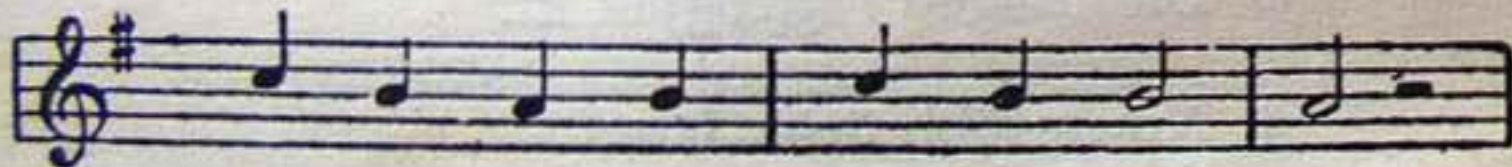
Konfirmációra

+ 220.

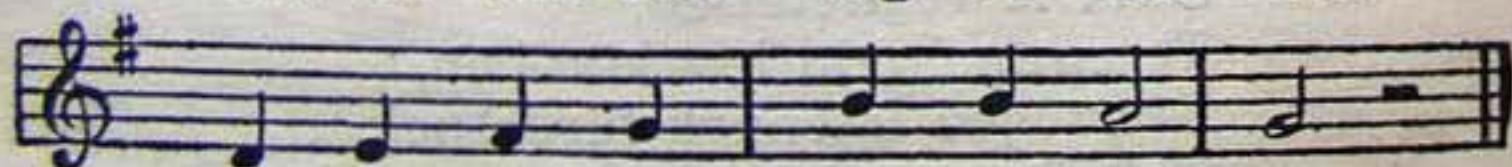
Régi egyházi ének

Hi - szem, va! lom: egy az Is - ten,
Más és több nem volt és nin - csen.

Ha - tal - má - ban vég - he - tet - len.

El - mé - vel föl - ér - he - tet - len.

2. Ő az Ok, a Cél, a Minden,
Törvényt ott ül bent a szívben.
Szeretet a mennyországga,
Ott mindenki megtalálja.

3. Vallom: Jézus volt a Mester,
Szóval, tettel, szeretettel
Istenhez ki eljuttatott,
Benne bizni megtanított.

4. Hiszek Isten szent lelkében,
A sugalmas ihletésben.
A haláltól mit sem félek:
Istenben az örök élet. Amen.

(1705)

(Kmita J., átírta P. M.)

+ 221.

Dallama: 189. *Mint a szép hives patakra*

Szent Istenem, tekints reám Az egekből kegyesen,
Hozzád kiált fel szívem, szám, Hallgass meg
kegyelmesen.

Ime, elődbe megyek, Hogy rólad vallást tegyek,
Egy Istenem, egy reményem, kit a minden hirdet
nékem.

(Sz. S.)

222.

Dallama: 14. *Számadásra*

Szent hitemről vallást tettem, Te előtted, jó Atyám,
Szentegyházad tagja lettem, Áldásodat add reám,
Holtomig hogy járjam utam
Úgy, amint azt itt tanultam:
Mindig bizva, mindig bátran,
Mindig benned, jó Atyám.

223.

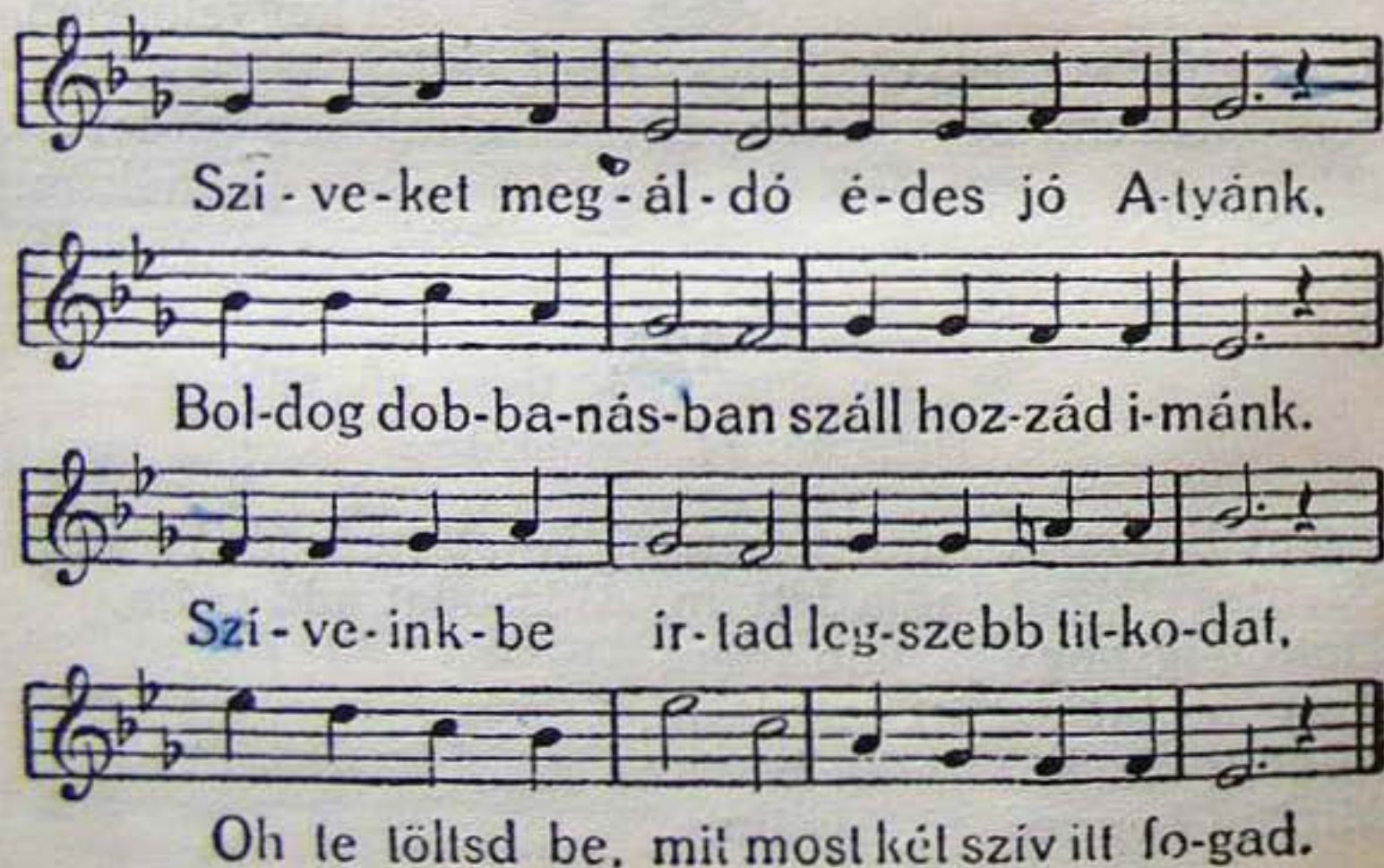
Dallama: 252. Térj magadhoz

1. Oh, ki biztató sudárba Indítsz selymes lágy
 vetést,
 Ki a fáradt vén világba Tüzet küldesz s erjedést:
 Itt a rétnék selyme szólt, Új tüzeknek lángja szórt
 Új hitet, hogy szent vallásunk, Atyánk, a mi
 fellegvárunk.
2. Oh, te tartsd meg, oh, te védd meg Ezt a féltett
 szép vetést,
 Ezt a vérünkből kicsurrant, Veled írott szent
 kötést,
 A lelkünkből lelkezett S veled im ölekezett,
 Örök Isten tartsd meg, védd meg, Növeld velük
 dicsőséged.
 (P. M.)

Esketésre

224.

Régeni Aron

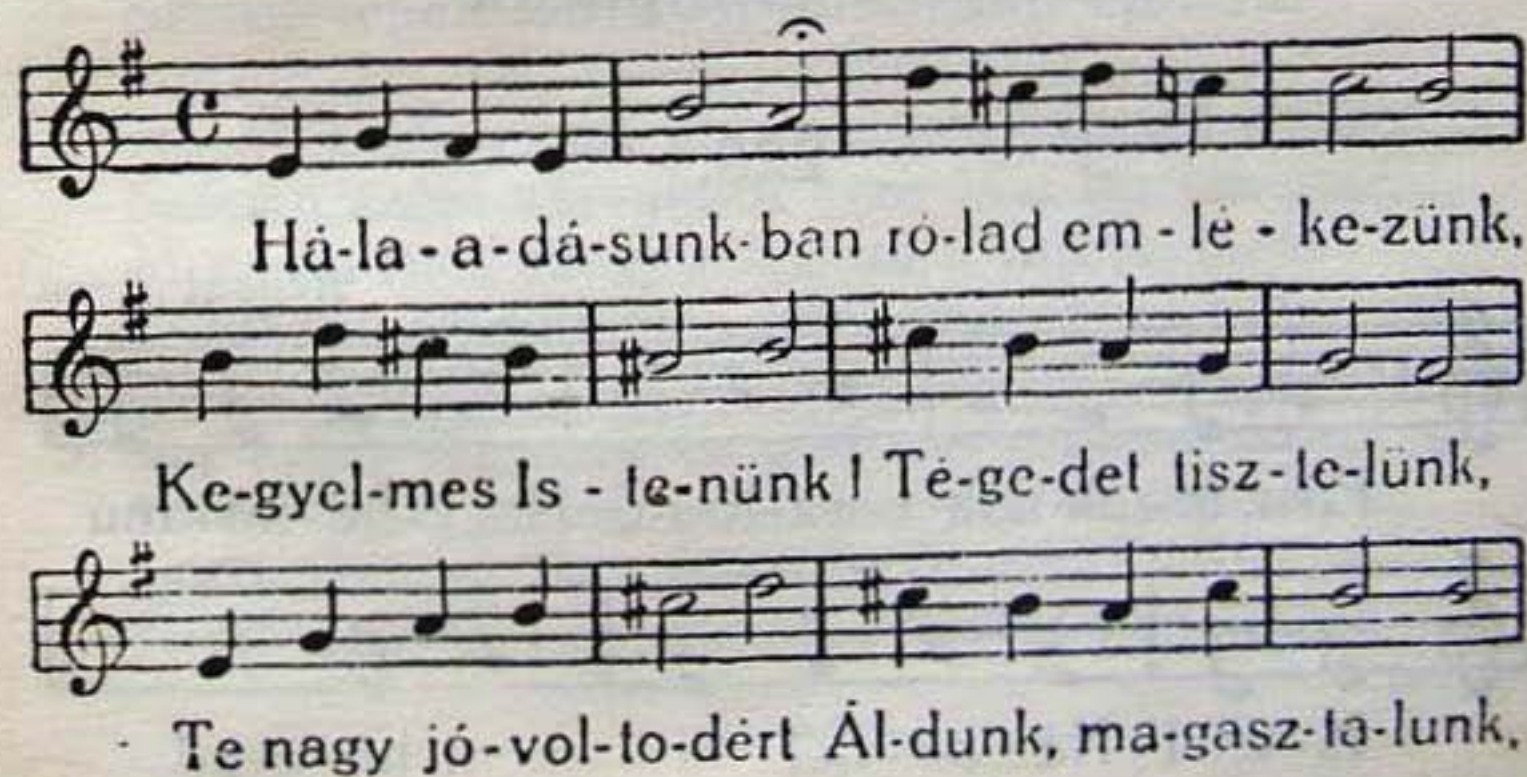

Szi - ve - ket meg - ál - dó é - des jó A - tyánk,
 Bol - dog dob - ba - nás - ban száll hoz - zád i - mánk.
 Szi - ve - ink - be ír - tad leg - szebb lit - ko - dat,
 Oh te töltsd be, mit most két szív itt fo - gad.

2. Boldogságot, áldást adj, Uram, nekik,
 Akik egymás terhét itt most fölveszik,
 Akiket egymásnak jegyzett el szívük,
 Add, egymásba leljék boldog édenük.
3. Egy ember félemler, egy ajk nem ajak,
 Minek élsz, ha vágyad vágyra nem fakad?!
 Minek volna szív és minek a kebel,
 Dobbanatra, ha nem dobbanat felel?
4. Ne keress magadban boldogságot itt,
 Boldog itt csak az lesz, ki mást boldogít.
 Boldogságát hogyha másba lelte fel,
 Üdvéből ki nem fogy holtig a kebel.
5. Szíveket megáldó édes jó Atyánk,
 Boldog dobbanásban száll hozzád imánk:
 Szíveinkbe írtad legszebb titkodat,
 Oh, te töltsd be, mit most két szív itt fogad.
 (P. M.)

225.

Régi egyházi ének

Há - la - a - dá - sunk - ban ró - lad em - lé - ke - zünk,
 Ke - gyel - mes Is - te - nünk! Té - ge - det lisz - te - lünk,
 Te nagy jó - vol - to - dért Ál - dunk, ma - gasz - ta - lunk,

Ez ne-künk a föl-dön Leg-szebb hi-va-ta-lunk,

2. Jelenj meg közöttünk, értsd meg szándékunkat,
Te nevedben tartjuk tanácskozásunkat,
Tiszta szívből kérünk téged, teremtőnket,
Hallgasd meg kegyesen esedezésünket.
3. Gerjeszd fel igédnek szerelmét lelkünkben,
Szent lelked szentségét áraszd el szívünkben,
Adj igaz értelmet s tudományt elménkben,
Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.
4. Szorgalmat, kitartást elkezdett dolgunkban,
Végig megmaradást adj hivatalunkban.
Készséget, hívséget felvállalt tisztünkben,
Egymás szeretetét tartsd meg szíveinkben.

(XVI. sz.)

(Sztárai Mihály)

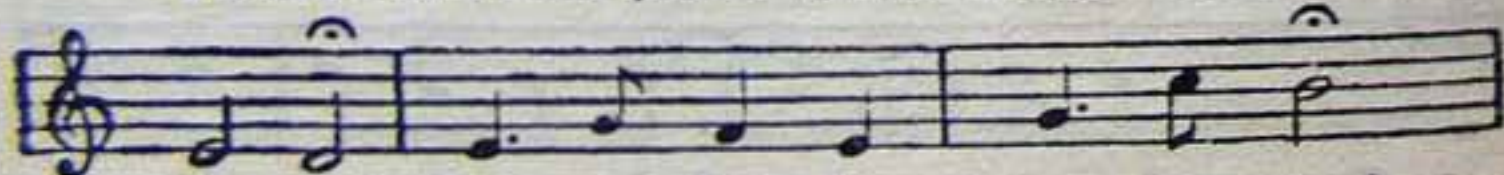
Lelkész beiktatásra

226.

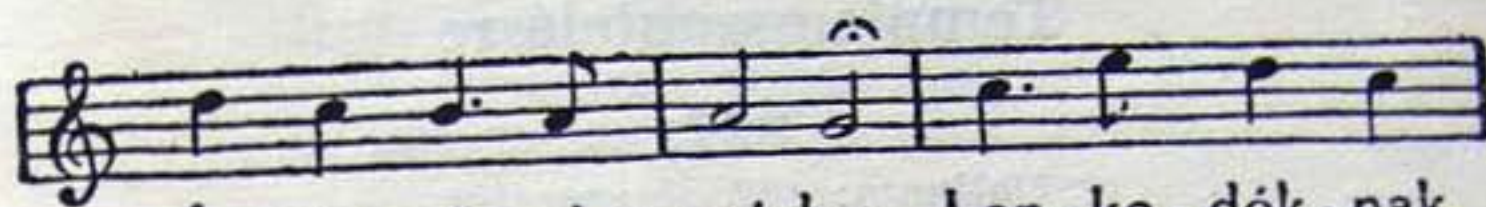
Régeni Aron

Pász-to-rok-nak pász-to-ra, Nagy-ha-tal-mú

Is-ten! Né-pe-det te nem ha-gyod

Ár-ván, ő-ri-zet-len. Lan-ka-dók-nak

Te vagy a lan-ka-dat-lan ő-re,

Té-vely-gők és csüg-ge-dők

Út-ra-té-ri-tő-je.

2. Örök Isten, oltalmad mindétig megőrzött,
Öröködbe most is im állítottál őrzőt,
Hadd legyen a pásztorunk, hadd legyünk a nyája,
Legyen akit kövessünk s hallgassunk szavára.
3. Add, Uram, hogy csurranó méz peregjen ajkán,
De a bajban keményen álljon meg a sarkán.
Szívében a szeretet csipkebokra égjen,
Szeretetének szavával mindenkit építsen.
4. Ne csak könyvből olvassa, amit mond az írás,
Szépen szóló szavakból nem lesz burjánírtás.
Mutassa meg magyarán, mi a munkabírás...
Példaadó szeretet, — jobb pap ennél nincs más.
5. Így lobog fel, csak ez a Mózes csipkebokra,
Omló forrást csak ez üt ránk, a szomjazókra,
Így leszen az Egy Isten neve mindig áldott,
A mi kicsiny egyházunk Istentől megáldott.

(P. M.)

Templomszentelésre

227.

Dallama: 162. *A szeretet*

1. Nagy Isten, kit bé nem fognak az egeknek egei,
Lábad alatt világoknak sűrögnek a seregi,
Szállásodul nem szolgálhat semmi fényes palota,
Mit az ember roskadandó sárból összealkota.
2. Mégis a mi érted égő szerelmünknek jólesik,
Jólesik, hogy dicsőséged falaink is hirdetik.
S bár himnusra, hirdetésre dicsőséged nem
szorult,
Bizodalmunk köszirt, neked raktunk rá
kőkoszorut.
3. Hadd legyen hát ez a templom üdvösségünk
kapuja.
Te kezedhez békéltünknek tette hívó tanuja,
Élő Isten, tedd élővé ezeket a falakat,
Hozzád térni, benned élni holtunkig hogy
hívjanak.
(Átírta P. M.)

Harangszentelésre

228.

Dallama: 14. *Számadásra*

1. Uram, akit mennydörögve hirdet zúgó zivatar,
Kit szívünkbe dobbant ezer titkos égi zenekar,
Hírnökiddel versenyezni,
Hatalmadról himnuszt írni,
Szerelmedet szívbe sírni
Emberi hang hogy akar?
2. Úgy akar, hogy harangszóba önti hálaénekét,
Harangszóval híja hitre hitevesztett életét,
Ércnyelveken szól, hogy néked

Hirdethesse dicsőséged.
Örök Isten, őrizd hát meg
Az ércnyelvek erejét.

3. Aki él, hogy hitre híja, sirassa a holtakat
S üzze el a fellegekben leselkedő árnyakat.
Bűneinknek meggyült mérget,
Balsorsunknak bús keservét,
Új harangszó, verd szét, verd szét,
Hallasd, hallasd hangodat!

(P. M.)

229.

Dallama: 193. *Vigyázz értem, Úr Isten*

1. Tekints reánk, Úr Isten,
Ne hagyj minket elvesznünk,
Vigasztalj meg minket
A te szent igéddel,
Lelkünk eledelével.
2. Rendelj nekünk, Úr Isten,
Értelmes oktatókat,
Adj minékünk igaz
Lelkipásztorokat
És józan tanítókat.
3. Ihlesd őket, Úr Isten,
Szenteltető hatalmaddal,
Igazgassad őket
Mennyből tanácsoddal,
Erősítsed jobboldal.
4. Hogy téged, Úr Isten,
A te legjobb fiaddal
Hirdessenek nekünk
Lelki bátorsággal
És tiszta igazsággal.

5. Lelked által, Úr Isten,
Épüljön a te néped,
Nevedünk itten
Szent gyülekezeted,
Szenteltessék meg neved!

230.

Dallama: 237. *Dicséret, dicsőség*

1. Dicsőült helyeken,
Mennyei paradicsomban,
Kik vigadtok ott fenn
Végzetlen boldogságban,
Vagytok megújult állapotban,
Az Úr nagy nevét énekszóban
Magasztaljátok vigasságban.
2. Egek sok részei,
Világok nagy teljessége,
Természet művei,
Teremtmények különbsége,
Melyeket Isten bölcsessége
Ily ékes renddel elintéze,
Aldassék tőletek felsége.
3. Dicséret, dicsőség,
Tisztesség és hálaadás
Életünk urának,
Legyen örök magasztalás,
Kiben nincsen soha változás,
Vagy ígéretében csalódás,
Tőle fejünkre szálljon áldás.

231.

Dallama: 237. *Dicséret, dicsőség*

1. Új életre serkent
Előttünk a szép természet,
Felvidulni kezdett
Dél, napkelet és enyészet.
Kiesek a földnek határi,
Illatoznak az Úr oltári,
Teremtményi áldoznak néki.
2. Az Úr lelke fuvalt
A völgyekre és mezőkre,
Éltető harmat hull
A halmokra s hegytetőkre.
Elevenít mindent szép napfény.
Ünnepet ül minden teremtmény,
Keblünket tölti kedves remény.
3. Látjuk mindenfelé
Az Istennek új áldását,
Halljuk körülöttünk
A madarak vig hangzását,
Terjed a virágok illatja,
Szíveinket szent öröm hatja,
Aldassék a mindenség Atyja!
4. Virágos köntösbe
Halmok, mezők felöltöztek,
Növények újulnak,
Langyos szellő lebeg köztek.
Minden fű, élő fa és állat
Hirdeti az örök jóságot,
Mely mindent újít és általhat.

232.

Dallama: 179. Uram, ki búsulsz

1. Uram, ki a felhőnek utat írsz
S iramlását elrendeléd,
Ki törvényt szabsz a szélfúvásnak is
S áldott esőt fakaszt villámkezed:
Im elepedt földed kérve kér,
Esdekel a balzsamcseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a földön fölfakadt
Tátongó szomjakat.
2. Uram, ki vágyainknak szárnyat adsz
S a gondokat elrendeled,
Ki számon kérsz minden szívdobbanást
S tudod, keblünk mért fáj, mért eped:
Oh, tekints ránk, néped kérve kér,
Esdekel a balzsamcseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a földön fölfakadt
Emésztő szomjakat.

(P. M.)

233.

Dallama: 237. Dicséret, dicsőség

1. Imádunk szent Isten!
Oh, szép kikeletnek Atyja!
Kitől alkottatott
A föld s egek boltozatja.
Bár egészen szívek lehetnénk!
Így legtisztább hálát vihetnénk
Hozzád, s méltóbban dicsérhetnénk.

2. Újulást, életet,
gyönyört látunk mindenfelől,
Szép e nagy világnak
Alkotmánya kívül, belől.
Isten van, im tisztán látjátok!
Így szól a mindenség hozzátok:
Teremtmények, Istent áldjátok!

234.

Dallama: Mint a szép hives patakra

1. Isten! a roppant egeknek
Bölcs, erős alkotója,
A lételnek és letteknek
Hatalmas fenntartója,
Te képzelhetetlen nagy,
Örök és végtelen vagy;
Együtt mélység és magasság,
Tiszta, fénylő világosság.
2. Isteni munkásságodnak
Legelső teremtése,
Mint tiszta valóságodnak
Sugárzó fényessége;
Ama világosság lett,
Melyet Szentlelked kivett
A sötétség mélységéből
S ránk áraszt a magas égből.
3. Világosítsd hát elménket,
Világosság nagy Ura!
Vésse szívünkbe fenséged
A fényes nap sugara;
Hogy hatalmad megértsük,
Dicsőséged hirdessük,
Míg ránk árad meleg fénye,
Szívünk égi szép reménye.

235.

Dallama: 195. *Dicsérünk téged, Isten*

1. Jöjjetek, oh, jöjjetek, Minden rendű emberek,
Aldozatra hozzatok Buzgó hálaszózatot,
Istenünknek zengjete Hangos hálaéneket.
2. Áldásoknak Istene, Éltünk üdve, mindene,
Áldásod van mindeneken Itt e földi téreken,
Itt a föld és fenn az ég Ittasult örömben ég.
3. Lám a föld, hogy illetéd, Nyitja kincses kebelét,
Dús határon ért kalász, Melynél szebbet nem
találsz,
Még az ég is sugarát Boldogan bocsátja rád.
4. Áldott, áldott légy ezért, Szent Atyánk e
kincsekért,
Hadd lehessünk érte itt Arra méltó gyermekid,
S hogyha béborul napunk, Hozd fel újra
nappalunk.
(Átírta P. M.)

236.

Dallama: 189. *Mint a szép hives patakra*

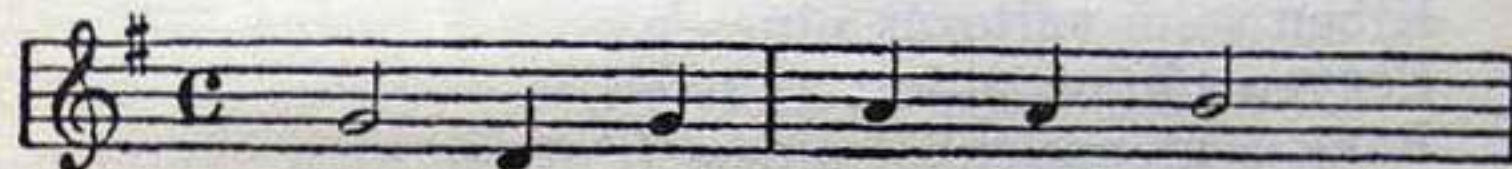
1. Hála, hála nagy nevednek, Menny, föld erős
Istene!
Téged áldunk, magasztalunk, Hit-reményünk
mindene.
Mert imánk meghallgattad, Földjeink
megáztattad
Az ég enyhe harmatával, Kegyelmed
gazdagságával...
2. Búslakodtunk, csüggedeztünk Az aszály-csapás
miatt,
Mely hervasztva dúlt mezőkön, Félve mindent
learat...
Imánk félve rebegett, Sóhajtoztuk nevedet:
„Jó Istenünk! oh, légy velünk, ha nem segítsz,
mi elveszünk!“...

3. Ah, mily gyöngé, mily erőtlén a mi gyermeki
hitünk,
A legkisebb vész-viharra Kishitűleg csüggedünk!
Pedig hol a veszély nagy, Te ott legközelebb
vagy!
Szólsz viharnek és veszélynek S kártétlenül
elenyésznek.
4. Hála, hála nagy nevednek stb. (1. versszak)
(R. G.)

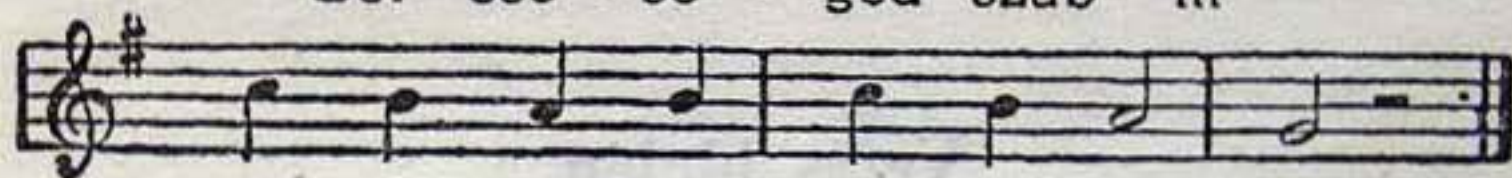
Tavasszal

237.

Régi egyházi ének

Di - csé - rei di - cső - ség.
Böl - cse - sé - ged szab ill

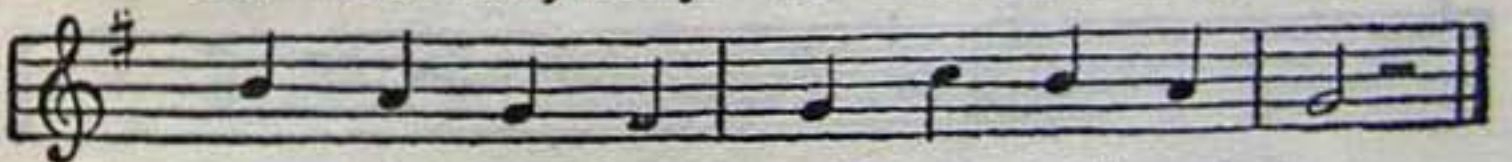
U - ram, a te nagy ne - ved - nek.
ég - nek, föld - nek ö - rök ren - det.

Fel - hők vi - ze, vil - lá - mok láng - ja.

Szi - vár - vány fény. fu - val - mak szár - nya

Az Ur e - lölt száll. öt szol - gál - ja. †

2. Ébredő tavaszban a természet ékessége,
Tenger, föld, szigetek s a csillagos ég szépsége,
Bársonya hímes mezőknek,
Virágai halomnak, völgynek:
Himnuszot zenégeni teremődnek.

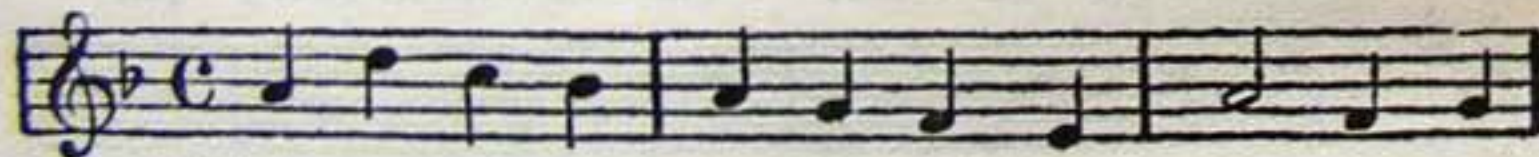
3. Emberek, Istennek remekei itt e földön,
Ajkatok is immár hálaszóra felzendüljön!
Lám az Istent nyilván látjátok,
Mert kitölté lelkét tirátok,
Teremtőtöket imádjátok.

4. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás
Az eget Urának légyen örök magasztalás,
Kiben soha változás nincsen,
Légyen tőlünk áldott az Isten,
Ránk a mennyekből áldást hintsen.

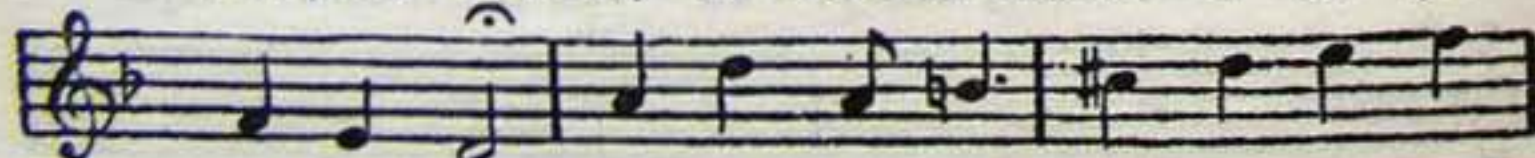
Vetés idején

238.

Péterffy Gyula

Vel-jük. Uram, bi-zo-dal-munk á te jó-

vol-tod-ba; Ve-lünk. U-ram, biz-va a te

jő - sá - god - ba Te vagy a szi - vek - nek

meg - vi - gasz - la - ló - ja, Te vagy az ál -

da - sok ál - dott meg - a - dó - ja.

2. Add, Uram, hogy a barázda megfizessen bőven,
Telt kalász a gazdát várja dús mezőben,
Add, Uram, a szív is, ez a tört barázda,
Szent igédnek magvát hajtsa dús kalászba.

(P. M.)

Őszi ének

239.

Dallama: 112. *Én Istenem, halld meg*

1. Hullnak, hullnak, egyre hullnak a falevelek,
Múlnak, múlnak, jaj, de múlnak napjaink velek.
Isienem, de örökösnek indult hajnalod,
S már a vésznek, pusztulásnak szele ránk csapott.

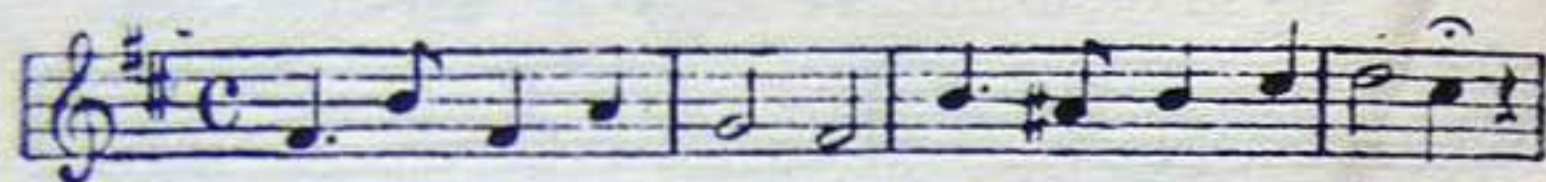
2. Ott vagy, Uram, szóltál, Uram, bent megdobbanál,
Aki benned bízik, Uram, annak nincs halál.
Törvényed, hogy minden élet örök sírba száll,
De nem hal meg, aki téged ott is megtalál.

(P. M.)

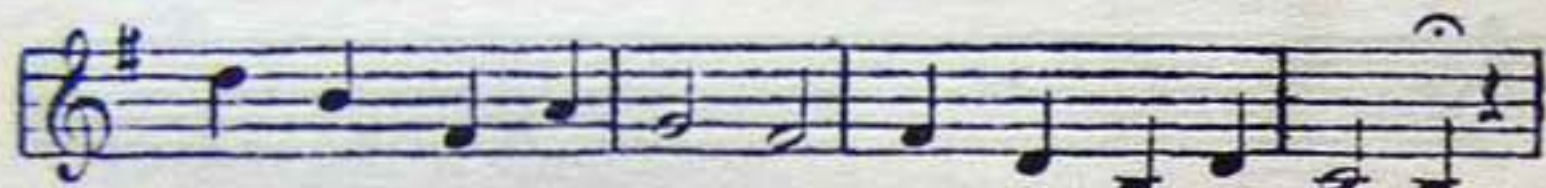
Téli ének

240.

Péterffy Gyula

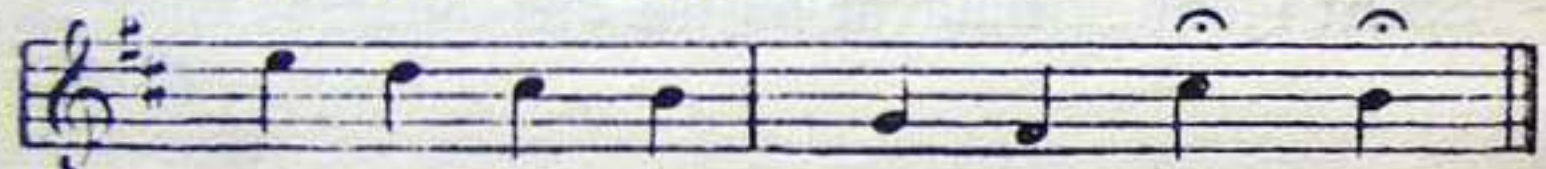
U - ram. a - ki fe - her ru - hát adsz a föld - re.

Me - leg ta - ka - röt a fá - radtszender - gő - re.

Tu - dod, re - ánk mi - nek jő tél,

Ta - ka - röt rá mi - nek szől - tél.

2. Tanúivá tettél a te hatalmadnak,
Pártfogoltjaivá szerető karodnak,
Zord idő, ha mérgét ontja,
Fent az Úr és van ránk gondja.

3. Kemény zimankónak kifáradt a mérge,
Szendergő szemekből láng csap fel az égre:
Véget ér a zord síri álmunk,
Lesz vidám feltámadásunk.

(P. M.)

241.

Dallama: 189. Mint a szép hives patakra

1. Istenem, a te nevedben kezdem felvett utamat,
Mint egy vándor védelemben vetvén
bizodalمامat.

Reád bízom éltemet, kedvesim s mindenemet,
Segélj feltett szándékomban, légy vezérem
járásomban.

2. Ne vigy, Atyám, kísértetbe utazásom folytában,
Véletlen s káros esetben jó szándékom céljában,
Utmutatóm légy nekem, nappal kegyes vezérem,
Oltalmaz az éjszakában, fáradt testem
nyugvásában.

3. Segélj, hogy felvett utamat boldogul elvégezzem,
S előttem levő céloimat tévén, hasznát érezzem.
Szent neved áldásával és magasztalásával
Térjek vissza kedvesimhez, kiket kegyességed
fedez.
(Sz. S.)

242.

Én U - ram Is - ten, be - fe - lé néz - ve
Le - haj - tott fő - vel ál - lunk e - lőd - be,

Ké - se - rü - ség a szí - vünk - ben

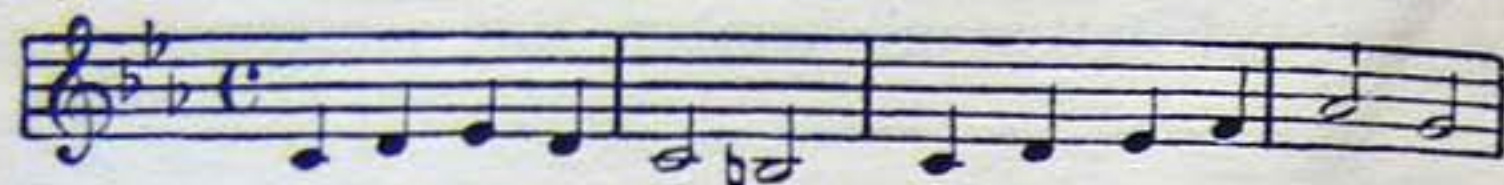
Ügy el á - ra - doll. A - lig, a - lig

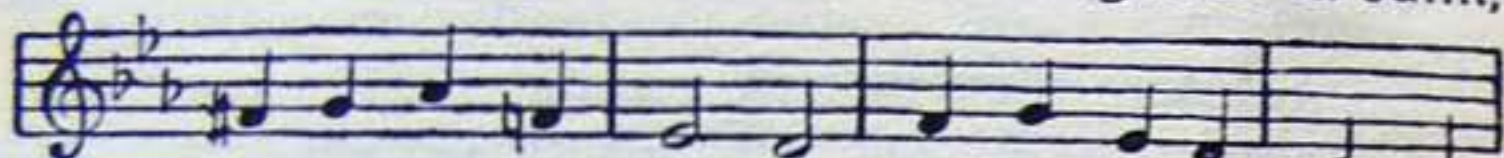
lát - juk tő - le, mért sujt ha - ra - god.

243.

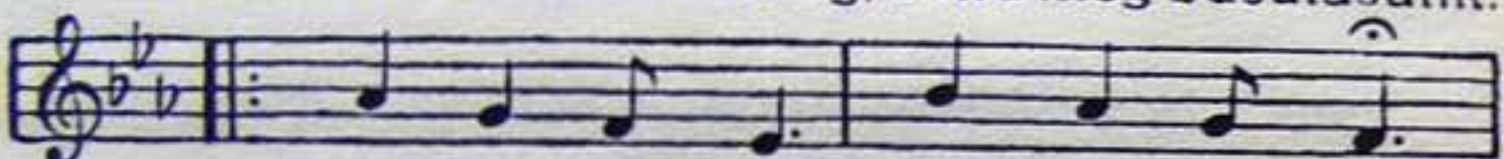
Régeni Áron

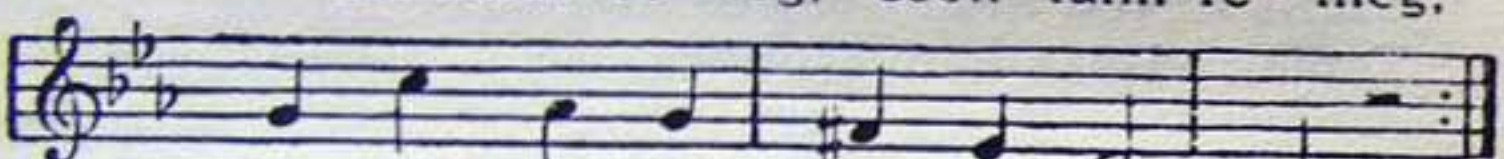
A mélységből, U-ram, Halld meg ki-ál-tá-sunk,

Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk.

Lel-künk be - teg, cson - tunk re - meg,

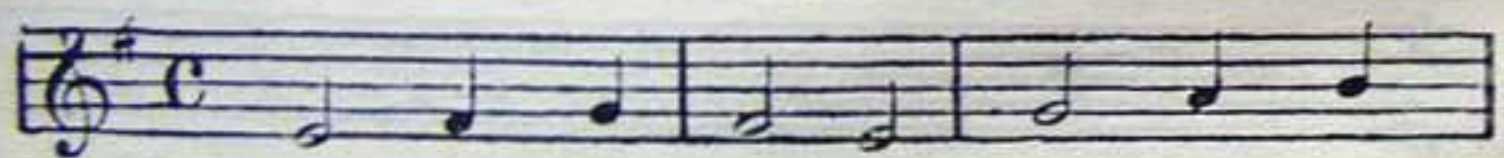

É - lö Is - ten é - pils te meg.

2. Szomjú szarvas várja szomja eloltását,
Szomorodott szívünk búja eloszlását,
Kutad, Uram, tárd fel, nyisd meg,
Utad, Uram, mutasd már meg.
3. Mutasd már meg, Uram, merre mire várjunk,
Mért törted le téged kereső két szárnyunk?
Anélkül az élet sem kell,
Élő Isten, emelj már fel.

(P. M.)

244.

Mos - tan Ur - is - ten, hoz - zád ki-

ál - tunk ke - se - rü - sé - günk - ben,

Hall-gass meg min-kei kö - nyör - gé-

sünk - ben. ily nagy szük - sé - günk - ben,

2. Te nagy Istenünk, téged tisztelünk, atyáinknak
Atyját,
Urát az égnek s a mindenségnek, népeknek
királyát.

(Régi Ék., 418. I.)

245.

Dallama: 85. Uram, terhednek

1. Örökkévaló! Sugárzó fényözön,
ki ragyogva gyúlsz világok felett,
Oh, sugározd be sorsunknak éjjelét,
A vak sötétben gyújts szövétneket.
2. Légy tűzoszlop a rémes éjszakában,
Amelyre hittel föltekinthetünk,
S ha vészek hánynak, kétségek gyötörnek,
Ne hagyj magunkra, világíts nekünk.

246.

Dallama: 209: Dicsér téged teljes szívem

1. Uram, te ki felségesen,
Kegyelmesen igazgatsz mindent,
Téged azért magasztalnak
S hálát adnak neked alant s fent;
Mert noha ülsz nagy magasan,
Világosan látsz mégis minket,
Kicsinyt, nagyot megnéz szemed,
Úgy figyeled mi tetteinket.

2. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősítesz,
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnék, engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez megyen mindenha,
És jó kedve megáll mindig
S szent munkáit végzi javamra.

247.

Dallama: 192. *A Sionnak*

Uram, szomjan vár megújulást
Nálad, benned szívünk.
Uram, üsd meg az omló forrást
Ez évben is nekünk.
Oh, boldog nép mi, kútjaidnál
Megülnünk engeded,
De szerettél, hogy szomjat adtál,
Aldott legyen neved.

(P. M.)

248.

Dallama: 74. *Jó Úristen*

Hajnalán az esztendőnek
Szálljon hozzád hálaének,
Istene az érkezőknek,
Oltalma az elmenőknek.
Olts szívünkbe szomjúságot,
Útjaid megjárni vágyót,
Olthatatlan buzgóságot.

(P. M.)

249.

Dallama: 33. *Mennyben lakó*

Búcsúzóra kicsiny serged,
Uram, összeseregeltt.
Áldott légy, hogy megtartottál,
Mindig, mindig velünk voltál.
Add, Uram, hogy megtarthassuk,
Mindazt, amit itt hallottunk,
Minden cseppje vérré váljék,
Belőlünk hogy ember váljék.

(P. M.)